

но-то състояніе съ Него. Любовь-та, дума Лѣтвичникъ, по качество-то си, е уподобленіе Богу, до колко-то е възможно то на смъртны-тъ (сл. 30. 9). Любовь-та по происхожденіе-то си не е плодъ на еднички-тъ усилія чловѣчески, нъ както и други-тъ Богословскы добродѣтели—вѣра-та и надежда-та, ся даруватъ отевыше. Апостоль говори: *любы Божія излія ся въ сердца наша Духомъ свѣтимъ даннимъ намъ* (Рим. 5. 5 и слѣд. Гал. 5. 22).» Любовь-та, по Исааку Сирину, придобива ся чрѣзъ молитвѣ-тж и е плодъ неинъ» (сл. 39. стс. 204. сл. 73. стр. 450).

§ 158. Откошеніе-то любовь-тж кѣмъ вѣрж-тж и надеждж-тж.

Любовь-та е вѣржка-та на всяко духовно съвършенство; слѣдователно тя съединява вѣрж-тж съ надеждж-тж. Зачто-то тя *всему вѣру емлетъ вся уповаетъ* (1 Кор. 13. 8).» Вѣра-та и надежда-та съединени съ любовь-тж, правятъ чловѣка Божій, както изяенява Св. Игнатій Боги. (Посл. къ Еф.). Вѣра-та и надежда-та шжтъ престанжтъ по съвршваніе-то на тукашный животъ, кога-то Христіянинъ-тъ ще съзерцава това, въ кое-то тука вѣрва, и ще обладава небесны-тъ блага, за кои-то тука ся надѣва; а любовь-та е вѣчна, *николиже отпадаеъ. Аще же пророчествія упряднятся, аще ли языки умолкнутъ, аще разумъ испряднится* (1 Кор. 13. 7, 8, 13). Слѣнователно любовь-та е много по-гольма и отъ вѣрж-тж и отъ надѣждж-тж; съвршенна-та любовь е выше-то съвършенство. «Вѣра-та и надежда-та, дума Св. Марарій, имжтъ предѣлъ: а любовь-та като ся съединява съ пребезконечно-то и всякога расте, прѣбывава въ безконеч-ныя вѣкы. И затова любовь-та е по-гольма отъ всицкы-тъ (Сонт. «З. 100).

§ 159. Важность-та и необходимость-та на любовь-тж кѣмъ Бога.

Задовѣдъ-та за любовь-тж е дѣйствително първа и най голъма заповѣдъ (22 38); зачто-то Самъ Господъ Богъ е безсравненно повече и повече достойно-чтимъ и достолюбезенъ на всицкы и отъ всицко.

а) Той е творецъ и Създателъ нашъ; отъ Него ные Smy получили само-то бытіе и живота нашъ. Той е сътворилъ тѣло-то ни; Той е вдхналъ въ насъ безсмъртнж-тж душж, коя-то е по-скшна за насъ отъ всицкій мѣръ. Той ни е дарувалъ разумъ, кой-то ны отличава отъ окружающы-тъ насъ твари; волѣж-тж, коя-то ны прави самовластни въ свои-тъ желанія и постжкы; сърдце-то, способно-то да ся наслаждавамы съ дарове-тъ на благость-тж Му.

б) Господъ Богъ е и Промыслитель и Хранитель нашъ, — *мы о Немъ живемъ и движимся и есмь* (Двян. 17. 28). Спорѣдъ това да не любимъ Бога Творца и промыслителя си не значили че възставамы противъ само-то си бытіе и обычамы смъртж-тж повече отъ живота?

в) Нъ това е малко; когато чрѣзъ престжпленіе-то заповѣди-тъ Божіи ные Smy ся направили врагове Богу и подвѣргли Smy сами себе на вѣчно проклятіе и осжждение; а Той не ны оставилъ въ без-